

— Два три часа.... Не ви ли е нужно нѣщо.

— Нужно.

— Азъ съ удовольствие ще изпълня....

— Скобелевъ е далеко....

— На двѣстѣ раскоча....

— Кажете му че умирающиятъ иска да го види....

Генералътъ удари съ шпоритѣ коня, отиде. Слѣзе отъ него.... Въ очитѣ на ранениятъ вече са замъглило....

— Какъ са примръжватъ.... Гдѣ е генералътъ? Не виждамъ.

— Азъ съмъ тукъ.... какво искате.

— За послѣденъ пжтъ.... Стеснете ми ржката, генерале. На така.... Благодаря!....

Подъ Плевенъ—умирающиятъ офицериятъ са подагнуба..

— Но, какво сж нашитѣ....

— Отетживатъ....

— Не сж усилихъ?

— Да.... Турцитѣ тъма тъмъща отъ всичкитѣ страни....

— А Скобелевъ е цѣлъ?

— Живъ....

— Слава Богу.... Не е още всичкото изгубено.... Да му даде....

Повали са и умрѣ съ тази молитва на джунитѣ за свойтъ вождъ....

Въ бойтъ подъ Плевенъ, когато генералътъ вече въ петий пжтъ са хвърли напрѣдъ въ огнятъ, солдатитѣ го заобиколихъ.

— Ваше прѣвсходителство.

— Какво, юнаци....

— Невъзможно е на конь.... Всичкитѣ отъ конетѣ на слѣзахъ....

— Хубаво.

И са вмжкнуба напрѣдъ на конь. Турцитѣ мѣрятъ въ близкиятъ до него всадникъ. Цѣлъ рой свинцови брѣмченія лѣтятъ на главата му.

— Защо на него да глѣдаме, глухо заговорихъ солдатитѣ....

— Ей, дѣца.... Снемете генералътъ отъ конятъ.... Така ще да го убиятъ.

Не уснѣ Скобелевъ и да се ономни, като го снѣхъ отъ ефдлото....

— Виновати ваше-ство!.... Инъкъ никакъ е невъзможно... сирававахъ са тѣ.

Послѣ въ траншеята: Застава Скобелевъ на банкетътъ